תן טרמפ לחייל

הסיבוב החמישי

(המשך מעמוד 7)

לגבי תשעת הדגמים הקודמים. טווח עד 100 מטר במקום הפגיעה. הכוונה היא לחבל במפתיע במרכזי השלטון, ולמנוע מראש היערכות רצינית לקרב."

שר־החוץ התנגד. מעשה תוקפני כזה מן ההכרח שיקומם את העולם, וכמעט מובטח מראש כי המעצמות הגדולות יתארגנו לטלת עונשים חמורים. כמה שרים אחרים הושפעו מדבריו. אהוד הרגיש כי הגיע הרגע המכריע.

„אם מותר לי להעיר הערה נוספת," אמר בקול שקט. באולם השתרר שקט. „חברי, ראשי הממשלות, קיימו שורה של בירורים פנימיים לליבון בעיות הביטחון של המדינה. בתום בירורים אלה החלטנו פה אחד כי עריכת מילחמה מונעת מיידית, ברוח התוכנית שהוגשה על־ידי אגף המיבצעים ומתן סמכות עליונה למטה הכללי להפעיל את סוגי הנשק הנמצאים ברשותו," אהוד הפסיק לרגע, כדי שייקלט מלוא משמעות המלים, „היא הדרך היחידה להצלת המדינה משואה."

כאילו נזכר במשהו, הוסיף: „נאבקנו עם מצפוננו הלאומי והמיקצועי, אולם לא היתה לפנינו ברירה אלא להחליט שבמקרה שהממשלה לא תקבל את חוות־דעתנו השקולה והסופית, לא נוכל להוסיף ולשאת בעיני העם באחריות לביטחוננו הצבאי."

באולם נפלה תדהמה, אפילו הרמטכ"ל הזקן הופתע כליל.

„זוהי הפיכה צבאית! התפרץ שר־הבריאות.

האלוף חייך חיוך צונן של בוז. „לא, אדוני השר. אנחנו חיילים, לא פוליטיקאים. המוסר המקצועי קובע כי קצין חייב להתפטר כאשר גישתו הצבאית אינה זוכה לאמון הממונים עליו."

לא היה כל ספק: ההכרעה נפלה.

* * *

שדה־ההמראה של הקמע היה במשטח הגדול ממזרח לשדה־בוקר. אהוד בילה את הערב בחוויולתו של דוד בן־גוריון הישיש כדי לקיים הבטחה שנתן בשעתו לאביו. כשיצא משם היה במצב־רוח עכור מאד.

הפוליטיקאי בן ה־88, שעסק זה 15 שנה באפלטון ובזכרונות, התעקש להדריך את „בנו של משה" בענייני ביטחון. האסון היה, לדעת אהוד, שדווקא בענייני ביטחון חסרו לו המושגים היסודיים ביותר. ככל מומחה אמיתי, סבל אהוד קשות כשהתייחסו למקצועו בבורות המתיירהת של חובבים.

כמו רבים מקרב הצעירים, היה אהוד משוכנע כי בן־גוריון ובני דורו הכניסו את המדינה למבוי סתום עוד לפני שהוקמה. כל הצרות של עשרים השנים האחרונות נבעו, לדעתם, מאי־כושרם של מייסדי־המדינה לחשוב באופן צלול והגיוני. קשה היה לאהוד לאמין, כי רק 25 שנה עברו מאז עמד בן־גוריון בשיאו. דבריו על „אקסיביזם ביטחוני", „קוממיות יהודית", וכדומה צילצלו כאילו גולדו בימי מתושלח.

רק פעם אחת כמעט התפרץ אהוד. היה זה כאשר הזהירו הזקן לבל להפריז בהערכת הערבים. „אני מכיר את הערבים," אמר, „ראיתי עבודתם בסג'רה ובפתח־תקוה, כשעבדתי בפרדסים. לעולם לא ישיגו דבר." אהוד משך בכתפיו. מה הטעם להתרגז? היה ברור שהאיש הזה לא שינה את דעתו מאז 1905, לפני שיבעים שנה. הוא לא הבין את הערבים מעולם, ועתה, אחרי ההתקדמות העצומה של הערבים בדור האחרון, הבינם פחות מתמיד.

בעצם, לא היה אשם. אחרי הכל, הוא וחבריו באו מפולין ומרוסיה ונדרשו לפתע להתמודד עם בעיות שלא חלמו עליהן בנעוריהם. מה הם למדו על המרחב, על הערבים, על מלחמות הצלבנים? אהוד התאמץ לחייך בנימוס. „כן, מר בן־גוריון, אמסור דרישת־שלום לאבא."

ריבונו של עולם!

* * *

בהגיעו לשדה־המראה, כבר היה הכל מוכן. במקום שררה אווירה מרוזרה, שדבקה חיש מהר גם בו.

המפלצת עמדה במרכז, אימתנית ויפה באורו החיוור של הירח. מסביב הסתודדו כמה דמויות, קצינים גבוהים, טכנאים ומדענים, קבוצות קבוצות, כנפחדים. האנשים שוחחו ביניהם כמעט בלחש. הכל הזכיר את הספרים שקרא אהוד בילדותו. חסמבה במחתרת. משום מה חזר לעצמו כמה פעמים על השם המטומטם — חסמבה, חסמבה, חסמבה...

הוא הסתכל בשעון. תשע שלושים־וחמש. עוד 25 דקות.

„הם חיים ברגע זה, אמהות, תינוקות, זקנים, זוגות אוהבים, הורים גאים, צוחקים, מתלוצצים," אמר קול נשי באוזנו. הוא הסתובב כנשוך נחש. ליאורה אורנת עמדה לידו, כשמבט מוזר בעיניה. „אהוד," היא לחשה, „איך אתה יכול? איך אתה יכול?"

„הוא יהרוג מאה אלף, אך יציל שני מיליון," השיב הגבר הצעיר. פניו החדים לבשו הבעה קשוחה, כמסיכה.

„האם אפשר לשקול חיי אדם כשקי־קמח?"

„אוריק, קחי את עצמך בידיים. אנחנו בתפקיד."

„אנחנו רוצחים," אמרה אוריק בקול משונה.

נשים, נשים, חשב אהוד. לא מסוגלות אף לרגע להתעלות מעל לעצמן, להסיר את הקליפה הרגשית, להפוך למכשירים קרים, מדוייקים, חסרי־רגש. ומוחו כבר חישב: מה אם הפצצה תכויב? הרי לא נוסתה כלל! אולי חלה איזושהי טעות קטנה? ברגע זה כבר נעות החטיבות דרומה: שתי אוגדות לאורך שפת־הים, ביבשה; אוגדה שלישית באניות מנמלי אילת ועקבה לפורט תופיק, אוגדה רביעית בדרך הים לאלכסנדריה, חלקה מוטסת בהליקופטרים. למעלה מששים אלף צעירים חיים, שפלשו אל תוך הגיהינום אם לא תשבור הפצצה במחי־יד את רצון־ההתנגדות של האויב.

שריקה חדה הפסיקה את השיחות הלחושות. הדמויות האפלות התמתחו בעל־כורחן. קול קר, חסר גוון, התנשא מעל לשדה:

„חמש עשרה דקות!"

בלא יודעין ספר אהוד את השניות. שניה אחר שניה. לרגע עלתה לנגד עיניו תמונת רחוב קאהירי סואן לעת ערב. אולם הוא דחק את הציור מן ההכרה. לא לעניין, לא לעניין.

„ארבע עשרה!"

לא לחשוב על שום דבר. הפור נפל. הגורל שוב אינו תלוי ברצון אדם, הוא הפך עצמאי, מתנשא מעל לראשי יוצריו, וקולו צלול ומתכתי:

„שלוש־עשרה!"

לפתע נישא על פני השדה קול חרישי, אלמוני: „מעי, מעי אוחילה, קירות לבי, הומה לי לבי, לא אחריש..."

„שתים עשרה!"

„...כי קול שופר שמעת נפשי, תרועת מלחמה..."

„אחת עשרה!"

„...שבר על שבר נקרא, כי שודדה כל הארץ, פתאום שודדו אוהלי, רגע — יריעותי..."

„עשר!"

„...עד מתי אראה נס, אשמעה קול שופר?..."

„תשע!"

„...כי אויל עמי, אותי לא ידעו. בנים סכלים המה, ולא נבונים המה...

הרזייה ובריאות במלון המלך שאול אשקלון

מעכשיו אין צורך לצאת לחו"ל לחופשת הרזייה ובריאות. מרכז להרזייה, במתכונת בינלאומית, נפתח כמחלקה מיוחדת במלון המלך שאול, עם מומחית דיאטטיקנית מארה"ב, עם השגחה רפואית וטיפול אינדבידואלי, בהנהלת אלי ושמחה.

מרכז הרזייה זה פועל בצד האירוח הרגיל של המלון לכל המשפחה. 110 חדרים ממוזגים, טלפון ורדיו בכל חדר, בריכת שחייה אולמפית, סאונה, מועדון לילה.

גננת ומדריך יעסיקו את ילדיכם בעוד אתם נהנים מנופש אמיתי.

מחיר מבצע מיוחד: 1550 ל"י (כולל מע"מ)
פנסיון מלא לאיש בחדר זוגי. הנחה לילדים.

HSH

הזמנות במלון: טל. 9-8-7-6-5-34124 (051)

ובסניפי שרותי נופש

ת"א: (פתוח רצוף 0900-1900)
בלילה - ניזכירה אלקטרונית, גורדון 28, טל. 222042
אבן גבירול 140 טל. 450359 (פתוח רצוף 0900-1900)
חולון: סוקולוב 86 טל. 892305
ירושלים: המלך ג'ורג' 23 טל. 228258
רמת־גן: ביאליק 56 טל. 731773
ראשל"צ: רוטשילד 37 טל. 997965
רמלה: שד' הרצל 72 טל. 054/25294